

άνδρος. Κατὰ τὴν στιγμήν δ' ἐκείνην συνετρίβησαν αἱ κλίμακες ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐπ' αὐτῶν καὶ πρὸς ὀλίγον ἴστατο μόνος, ἐπιφανὴς διὰ τῆς πανοπλίας του, καὶ ἐκτεθειμένος εἰς πᾶν βέλος. Ἄνευ δισταγμοῦ ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ὅπου τὸ ὕψος δὲν ἦτο πολὺ, καὶ θέσας τὰ νῶτα πρὸς τὸ τεῖχος, ἐφόνευσε τὸν φρούραρχον, ὅστις πρῶτος ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐκαθάρισε τὸ διάστημα μέχρις οὗ ἔφθανεν ὁ βραχίον του. Τρεῖς Ἕλληνες, οἵτινες εἶχον προσκολληθῆναι εἰς τὰ τεῖχη, ὅτε συνετρίβησαν αἱ κλίμακες, ταχέως ἠνώθησαν μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' εἰς τούτων ἐφονεύθη, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος αὐτὸς ἐτρώθη καιρίως διὰ τοῦ φοβεροῦ Ἰνδικοῦ τόξου, ὅπερ ἦτον ἐξ πόδας τὸ μῆκος, καὶ ἀπέστελλε βέλος ὑπὲρ τοὺς τρεῖς πόδας μακρόν. Ἐνῷ δὲ ὁ μὲν ἀρχιστράτηγος ἦτο λειποθυμημένος, οἱ δ' ἐπιζῶντες δύο στρατιῶταί του, οἵτινες ἀπέβλεπον μᾶλλον εἰς τὴν ἐκείνου παρὰ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν διατήρησιν, ἦσαν ἤδη τετρωμένοι, ἄλλοι, ἐν ἀπελπισίᾳ ἀναθάντες τὰ τεῖχη ὡς ἡδυνήθησαν, ἐπρόφθασαν εἰς βοήθειάν του. Ἡ ἀνάρρωσις ἦτον ἀμφίβολος καὶ ὀχληρά. Συνέβη δὲ τοῦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τὸ προσεχὲς ἔαρ καὶ θέρος, π. Χ. 325, ἐδαπανήθησαν εἰς τὴν ναυτιλίαν τοῦ Ἰνδοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξετάσεν ὁ Ἀλέξανδρος μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἡ ἀγάπη τῶν γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων, καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐκτείνῃ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ ἐμπόριον τῆς ἐπικρατείας του, ἦσαν ἀντικείμενα, ἅτινα εἶχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν· εἰκάζεται δὲ ὅχι ἀλόγως ὅτι εἶχεν ἤδη συλλάβει τὸ σχέδιον τοῦ ἐμπορίου, τοῦ μετέπειτα ἐνεργουμένου ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν. Διαφόρους πόλεις εἶχεν ἤδη κτίσει παρὰ τὸν Ἰνδόν, σκοπεύων, ὡς φαίνεται, νὰ κάμῃ τὸν ποταμὸν τοῦτον ὄριον τῆς ἐπικρατείας του· εἰς δὲ τὰ Πάτταλα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δέλτα τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ, διέταξε τὴν κατασκευὴν ναυπηγείων καὶ λιμένων. Ἐντεῦθεν ἐπεμφε τὸν στόλον ὑπὸ τὸν Νέαρχον νὰ ἐξετάσῃ τὴν μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Περσικοῦ Κόλπου ἄγνωστον θάλασσαν· καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, μετὰ μιᾶς μοίρας τοῦ στρατεύματος, ἐβάδιζε κατὰ τὴν παραλίαν διὰ νὰ συνεργῇ καὶ νὰ βοηθῇ τὸν στόλον ἐν περιπτώσει ἀνάγκης. Οἱ λοιποὶ, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Κρατεροῦ, ἠκολούθησαν εὐκολωτέραν ὁδὸν διὰ τῆς χώρας τῶν Δραγῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν Παττᾶλων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου· μετὰ πορείαν δὲ δυσκολωτάτην διὰ τῶν ἐρήμων τῆς Γεδρωσίας, (νῦν λεγομένης Μουκράν), καθ' ἣν λέγεται ὅτι ὁ στρατὸς αὐτοῦ ὑπέφερε μᾶλλον παρ' εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλο μέρος, ἐβόησεν εἰς τὴν Πάραν, πρωτεύουσαν τῆς χώρας ταύτης. Ἐκκοπήθησαν δὲ τὰ μέγιστα

ἐκ τῆς δίψης. Εἷς τινα περίστασιν, μικρὰ ποσότης ὑφαλμύρου ὕδατος, εἰς κοίλωμά τι εὐρεθείσα, ἐφέρθη ἐν περικεφαλαίᾳ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις, γενναίως μετέχων πάσης σκληραγωγίας, ἐβάδιζε πεζός, τὴν πανοπλίαν του ἐνδεδυμένος. Λαβὼν αὐτὸ, καὶ εὐχαριστήσας τοὺς κομιστάς, τὸ ἔχυσεν ἐπὶ τῆς αἵμου ἐνώπιον ὅλων. Ἦτο δὲ τοῦτο, ὡς παρατηρήθη, δαῖγμα ὅχι μόνον μεγάλου ἀνδρός, ἱκανοῦ νὰ περιορίζῃ τὰς ἐρέξεις τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ μεγάλου στρατηγοῦ. Διότι, πᾶς στρατιώτης, ὅστις εἶδε τὴν σπονδὴν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ βασιλέως του, ἐνεψυχώθη τοσοῦτον, ὡς ἂν εἶχε πίνειν ὀϊδίος. Ὁ Νέαρχος ἐτελείωσεν ἀσφαλῶς τὸν πλοῦν μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου· καὶ ἡ περιγραφή αὐτοῦ, διατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρρίανου, εἶναι ὁ ἀρχαιότατος τῶν σωζομένων περιπλόων.

ΤΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΑ.

Ἡ ΧΩΡΑ, ἡ λεγομένη Βουνδλεκούνδα, ἐμπορεῖ δικαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἔρημος τῆς Ἰνδίας. Κάμμία χεὶρ ἀνθρωπίνῃ δὲν ἐξήτησέ ποτε νὰ ἐξημερώσῃ αὐτήν, κατακαίουσα ἢ ἄλλως πῶς ἐξαλείφουσα τοὺς πυκνοτάτους ἀγρίους θάμνους, ὑφ' ὧν εἶναι κεκαλυμμένη. Τόσον δὲ νοσερὰ λογίζεται ἕνεκα τῶν πολυκρίμων ἐλῶν τῆς, ὥστε ὀλίγοι τινὲς μόνον ἐκ τῆς κλάσεως τῶν ἐνδεεστάτων εὐρέθησαν μέχρι τοῦδε νὰ κατοικήσωσιν ἐπ' αὐτῆς. Τὴν περιοχὴν ὅμως ταύτην ἀναγκάζεται κάποτε νὰ διαπεράσῃ ὁ στρατιωτικὸς ὑπάλληλος, ἐνῷ σπεύδει πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ τάγματός του. Τούτο δ' ἐπέβη καὶ ὁ Ἀρθουρ Μακταβίς, ὅστις μετ' ἐδηγήθη τὸ ἐπόμενον συμβεβηκός.

Εἰς τὸ ἄκρον βρυνθεις τὸν πολυχρόνιον περιορισμὸν ἐπὶ τῆς μικρᾶς λέμβου, ἐν ᾗ βραδέως ἀνέπλεε διὰ τῆς Βουνδλεκούνδας, ἀπεφάσισε ν' ἀποβῇ ἐγγὺς τοῦ πρώτου τόπου, ὅστις ἤθελε παρουσιάσῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του τὸ τερπνὸν θέαμα ἀνθρωπίνου κατοικίας. Γνωρίζων ὅτι ἅπασι ἡ περὶ αὐτὸν χώρα ἔβρουεν ὑπὸ θηριωδῶν ἀγρίων ζώων, δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐκβῇ εἰς τὴν ἑρᾶν ἐπὶ πολλῶν ὥραιων μὲν μονήρειον δὲ τόπων, ὅθεν ἐπέρασεν. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς μικρόν τι ἀθροισμὸν καλυθῶν, περὶ τὸ ἡμίτι μίλιον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Ἐνταῦθα διέταξε τὸν πορθημὰ νὰ δέσῃ τὴν λέμβον εἰς τὴν ἑρᾶν, καὶ πᾶραυτα, δίψας τὸ πυροδόκον του εἰς τὸν ὄμιον, ἐκίνησε πρὸς τὸ χωρίον. Ἀμα δ' ἐπλησίασεν, ἐτάχυναν εἰς προὔπαντήσιν αὐτοῦ δύο Ἰνδοὶ, σχεδὸν ὀλόγυμνοι, φωνάζοντες νὰ προσέγῃ μὴ πέσῃ εἰς κανένα τῶν περὶ αὐτοῦ πολλῶν βόθρων. Παρὰ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἔμαθεν ὅτι ἡ μόνη αὐτῶν ἐνασχόλησις ἦτο νὰ σκάπτωσι τρύπας, ὁμοίας μὲ ἀνθρωπίνους τάφους, καὶ νὰ σκεπάζωσιν αὐτὰς ἔπειτα μὲ κλαδίκα καὶ μὲ θάμνους. Οὕτω δ' ἐπαγίδευσαν τὰ ἄγρια ζῶα, ἅτινα, βαδίζοντα ἐν ἀγνοίᾳ, ἐπάτουν ἐπὶ τοῦ φαινομένου στερεοῦ ἐδάφους, καὶ διαμιᾶς πίπτοντα εἰς τὸν βόθρον κατήντων εἰς τὸ ἔλεος τῶν πανούργων ἐχθρῶν των, οἵτινες, θανατόντες αὐτὰ, ἐπώλουν τὰ δέρματα, καὶ ἐλάμβανον παρὰ τῆς ἐξμυσίας τὸ βραβεῖον, τὸ ἀπονεμόμενον διὰ πᾶσαν τίγρεις κεφαλὴν. Ἐκ τῶν ζώων τούτων εἶχον ἄλωσεν ὑπὲρ τὰ εἰκοσι κατὰ τὸ προσηγνὸν ἔτος. Ναὶ μὲν, καὶ τὰ θηρία εἶχον φωνεῖσαι δύο συντροφους των· ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν Ἰνδῶν πιστεύουσι, κατὰ τὸ Μωαμεθανικὸν δόγμα, ὅτι ἕκαστος δὲν πάσχει εἰμὴ τὸ πεπρωμένον, ἢ περίστασις αὐτῇ ἔκαμε μικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος χωρικοῦς. Ἦτο δὲ ἡ ὥρα ὁψία ἤδη· ὥστε ὁ Ἀγγλος, στελεχὺς νὰ φέρουσιν τὰς ψάλλας ἐφ' ὧν ἐκοιμᾶτο, ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν μιᾷ τῶν καλυθῶν τούτων, καθὼ μάλιστα λαβὼν ὑπόσχεσιν παρὰ τῶν Ἰνδῶν ὅτι, ἂν ἔμενεν, ἤθελον δεῖξαι εἰς αὐτὸν περὶ τὰ χαράγματα λαμπρὸν κυνήγιον, -- ὅπερ ὁ ἀξιωματικὸς ὑπερηγάπα.

Ἀφοῦ ἐδείπνησεν ἐξ ὀρυζίου καὶ γάλακτος, καθαρίσας τὸ πυροδόλον, καὶ διατάξας τὰ τοῦ κυνηγίου, ἐπληγάσας νὰ κοιμηθῇ, φροντίσας ὅμως νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ὅσον ἡδύνατο στερεώτερον, διότι δὲν τὸν ἤρεσκε τὸσον ὁ τρόπος ἐνός τῶν χωρικῶν, καὶ ἥδη ἤρχιζε νὰ μετανοῇ ὅτι ἀπέμεινεν ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Οἱ θεράποντές του ἦσαν ἡμισὺ μίλιον μακρὰν, καὶ ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν εἶχε συμπαραλάβει αὐτοὺς. Οἱ περίξιοι ὀλίγοι ἐντόπιοι ἦσαν δυνατοὶ εὐρωστοὶ ἄνδρες, συνειδημένοι ν' ἀγωνίζονται πρὸς ἄγρια κτήνη, καὶ σχεδὸν τὸσον θηριώδεις, ὅσον τὰ κυνηγούμενα ὑπ' αὐτῶν ζῶα. Ἐλευθεροὶ νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀσφαλῆ ἔχοντες καταφύγια πολλοὺς δυσθάκται, ὀλίγον φροντίζοντες περὶ βουδλεκοῦνδας, παροιμιωδῶς πλεονέκται, ὀλίγον φροντίζοντες περὶ τῆς θυσίας τῆς ζωῆς, διὰ τί ἀρὰ γε δὲν ἤθελον ἐπιτέσει κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν θανατώσιν; Ἀφρόνως εἶχεν ἐπιδειξέει τὸ βαλάντιόν του, πλήρες νομισμάτων, καὶ εἶχε καυχήθῃ περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ πυροδόλου του, ἀντικειμένου ὅπερ ἐκείνῳ ἐτίμων μᾶλλον καὶ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ. Τί λοιπὸν ἤθελε τοὺς ἐμπιδίσει νὰ γένωσι κύριοι τούτων ὧν; Οὐδέν. Τοῦτο καλῶς ἡσθάνετο ὁ ἀξιωματικός, καὶ περιστρέφων αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν του, ἔπασεν εἰς ἐλαφρὸν ἀνήσυχον ὕπνον.

Ἦτο δὲ ἴσως μία περίπου ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ἐξύπνισαν αὐτὸν λαλιαὶ ἀνθρώπων, οἵτινες συνειλέγοντο χαμηλῇ τῇ φωνῇ πλησίον τοῦ θυριδίου τῆς καλύβης. Ὁ Μακταβῆς σურεῖς πρὸς αὐτὸ ὅσον ἡδύνατο ἀταράχως, ἤκουε τοὺς Ἰνδοὺς ἐξηγουμένους ὡς ἐπομένως τοὺς φονικοὺς σκοποὺς των.

«Πότε ἐμῶς μέσα;» ἠρώτησε φωνὴ τις ἀλλόκοτος;

«Ὀλίγον πρὶν νυκτώσῃ.»

«Ἐκτοτε ἠκροάσθης, νὰ βεβαιωθῇς ἂν σαλεύη;»

«ἠκροάσθην, καὶ στοχάζομαι ὅτι κοιμᾶται εἰς βαθὺν ὕπνον.»

«Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ καλῆτέρα ὥρα νὰ ἐπιτέσωμεν κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ λέγεις ὅτι εἶναι δυνατός, πρέπει νὰ φερθῶμεν μὲ φρόνησιν καὶ προφύλαξιν. Πῶς στοχάζεσθαι νὰ τὸν κτυπήσωμεν;»

«Τὸ καλῆτερον μὲ φαίνεται,» εἶπέ τις, «νὰ ῥίψωμεν κατ' αὐτοῦ φαρμακευμένα βέλη.»

«Ἀλλ' ἐν ὁρμῇ εἴω;»

«Τότε τὸν τελειοῦμεν μὲ τὰς μαχαίρας μας.»

«Τὰς κρατεῖτε;»

«Ὁχι.»

«Αἱ λοιπὸν,» εἶπεν ὁ τὸ φαινόμενον ἀρχηγός· «ὑπάγετε ταχέως, καὶ φέρετε αὐτάς, καὶ θέλομεν τελειῶσαι μίαν ὥραν ἀρχιτέρα· ἐγὼ ἐπανερχομαι εἰς πέντε λεπτά» καὶ ἔξασα ἤκουσεν αὐτοὺς ὁ Μακταβῆς τρέχοντας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Μὲ πάλλουςαν καρδίαν περιεμεινεν ὀλίγον, ἕως ν' ἀπομακρυνθῶσιν· ἔπειτα δὲ, ἀρπάζας τὸ πυροδόλον του, ἀπεφάσισε νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ, ἥ, τοῦλάχιστον νὰ πωλήσῃ τὴν ζωὴν του ὅσον ἡδύνατο ἀκριβέστερα εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὅθεν ἐκρός τοῦ πυροδόλου του ἤθελεν ἴσως ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ λέμβῳ. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξῆλθε τῆς θύρας, καὶ μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ὤρμησεν κατὰ τὴν διεύθυνσιν (τοῦλάχιστον οὕτως αὐτὸς ὑπέθετε) τοῦ τόπου, ἐνθα ἡ λέμβος ἦτο προσωρισμένη.

Ἡ σελήνη ἔφεγγε λαμπρὰ, ἐνῷ ὁ ἄθλιος Ἀγγλος ἔτρεχεν δρμητικῶς, μὴ συλλογιζόμενος μήτε φοβούμενος ἄλλο τι εἰμὴ τὴν καταδίωξιν τῶν μισοξένων ἐχθρῶν, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων εἶχε κατὰ δυστυχίαν πέσειν. Ἐπὶ τῶν δὲ τὴν φρικτὴν θέσιν του αἱ κραυγαὶ τοῦ θωός, ὁ βρυχηθμός τῶν μεγαλητέρων ζώων, καὶ αἱ κλαγγαὶ τῶν ἀγρίων πτηνῶν, αἰφνης σηκωθέντων ἕνεκα τῆς τροχῆς ἀπὸ τὰς ἑαυτῶν κοιτάστρας. Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθη μετὰ τῶν ὁμώνων αἰφνιδίον πῆδημα. Τὰ χαμόκαδα συντριβόμενα ὑπερώων εἰς τὸ βάρος ὀγκώδους τινὸς θηρίου. Ἀγρίος τις γογγυσμός, μετὰ τινος ἰδιαιτέρου συριγμοῦ ὁποῖος ὁ τοῦ αἰλούρου, καὶ δύο ἀστράπτοντες ὀφθαλμοὶ, ζωηρότερον διαλάμποντες ἐν τῷ σκοτεινῷ, ἐπληροφόρησαν διαμῖξιν δὲ ἀτυχή φυγάδα ὅτι κατέπιν αὐτοῦ τίγρις ἤρχετο ἀλλομένη. Ὁ ἄθλιος Μακταβῆς ἀπεπείσθη. Περὶ τοὺς τριάντονα μόνον πῆχεις προηγεῖτο τοῦ φοβεροῦ διώκτου του. Ἐν ἀκρόμῃ ἄλμα ἤθελε φέρειν ἐπάνω του τὴν τίγριν· δὲν εἶχε καιρὸν οὕτε νὰ προσευχηθῇ. Ὅθεν ὤρμησεν ἀπηλπισμένος, καὶ τρέχων ἀπρονοήτως, ἡσθάνθη σφοδρὸν κλονισμόν ὅλου τοῦ σώ-

ματος· ὥστε λαμπροὶ σπινθῆρες ἡστράπαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του· πᾶς ἄρμος ἐφαίνετο ἐκτετοπισμένος. Ὁ Μακταβῆς εἶχε πέσειν εἰς ἕνα τὸν κεκρυμμένον βόθρον, ἡ δὲ τίγρις ἀσφαλῶς ἐπῆδησεν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Στιγμιαίαν ἀνακούφισιν καὶ παῦσιν τῶν φόβων του λαβὼν ὁ καταδιωκόμενος, ἐτολμήσεν ἥδη νὰ ἀναβέβῃ. Διὰ τοῦ φωτός τῆς σελήνης, ἥτις ἔφεγγε λαμπρῶς, εἶδε τὴν τίγριν καθημένην παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ βόθρου, καὶ μετ' ἀγρύπνου ἀγριότητος θεωροῦσαν τὸν ἄθλιον, ὅστις ἐφαίνετο ἥδη εἰς τὴν ἐξουσίαν της. Τὸς λαμπόντας ὀφθαλμούς της εἶχε σταθερῶς ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους· ἐκείνος δ' ἐχαμήλωνεν ὅσον ἡδύνατο, διὰ νὰ μὴ φθάσῃ αὐτὸν οἱ καταστρεπτικοὶ ὄνυχες τοῦ τέρατος.

Ἀφοῦ ἡ ὁρμὴς τοῦ Μακταβῆ ὅπως οὖν συνείθισε τὸν τόπον, κατενόησε μὲ φρίκην μακρὸν μέλανα ὄφιν, ζητοῦντα νὰ συρθῇ πρὸς τὰ ἄνω. Ἀλλ' ὁ ὄφιν δυσκολευόμενος εἰς τοῦτο, ἐφαίνετο διστάζων περὶ τοῦ πρακτέου, — ἡ νὰ ἀναισθήσῃ τὰς προσπάθειάς του νὰ ἐκφύγῃ, ἢ νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐπεμβάντος, ὅστις ἐκάθητο ἥδη τρέμων ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε τὸ δεύτερον· διότι αἰφνης ἤρχισε νὰ ἀνυψῇ τὴν κεφαλὴν, καὶ προσηλώσας τοὺς πυρῶδεις ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου Μακταβῆ, ἠτοιμάζετο νὰ τὸν προσβάλῃ. Ὁ Ἀγγλος ἀνέστη. Μόλις δὲ τοῦτο πράξας, ἡσθάνθη τὴν σάρκα ἀποσπωμένην ἐκ τοῦ ὅμου του, τὸν ὁποῖον, σηκωθείς, εἶχεν ἐκθέσειν εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς τίγριδος. Διὰ τοῦ κινήματος τούτου, τὸ θηρίον ἐτάραξε τοὺς κλάδους εἰς τὰ χεῖλη τῆς καλύβης· καὶ τὸ πυροδόλον ἔπεσεν εἰς τὸν βόθρον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Μακταβῆ, ὅστις αἰμοσταγῆς καὶ ἀγωνιῶν, εἶχεν ἐτι ἱκανῶς ἐτοιμότητα πνεύματος νὰ πιάσῃ αὐτὸ, καὶ πάραυτα πυροβολήσας, ἐθανάτωσε τὸν ὄφιν ἐνῷ περιεστρέφετο, ἐτοιμαζόμενος εἰς τὸ θανατηφόρον ἄλμα του. Ὁ κρότος ἐτι μᾶλλον ἠγγίωσε τὴν τίγριν, ἥτις ἐπροσπάθει τῶρα καὶ νὰ καταβῇ εἰς τὸν βόθρον. Ὁ Μακταβῆς ἤρχισε σπουδαίως νὰ στοχάζεται ἂν δὲν ἦτο καλῆτερον νὰ παραδοθῇ διαμῖξιν εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ζώου, παρὰ ν' ἀποθάνῃ βραδὺν θάνατον διὰ λιμοκτονίας ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ. Ἡ κεφαλὴ του ἐσκοτίσθη· ἡ ἀπελπίσις σχεδὸν εἰς μανίαν τὸν περιέτρεψε. Καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι ὁ σύντροφος τῶν ὄψεως ἤθελε μετ' οὐ πολὺ ἐπανέλθει. Ἡ γῆ ἤρχιζεν ἥδη νὰ χαλᾷ ὑπὸ τοὺς ζυγόντας πόδας τῆς ἀνυπὸντος τίγριδος. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὀλίγον ἀκόμη ἡδύνατο ν' ἀνβῇ· ἀλλ' αἰφνης, ἀκούεται βρύχημα θανάτου! τὸ ἀγριον ζῶον περιστρέφεται ἀγωνιῶν, κατατρυπημένον ὑπὸ διαφόρων φαρμακευμένων βελῶν. Μετὰ μίαν στιγμὴν παρουσιάζονται ὁ πρῶν ξενόδοχος καὶ οἱ φίλοι τοῦ Μακταβῆ, καὶ τὸν ἀνέλκουσιν ἐκ τοῦ βόθρου. Ἀνακραῖουσιν ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἰδόντες αὐτὸν σῶον. Περιποιῶνται αὐτὸν, καὶ ἐγγάλλοντα ὅτι διεσώθη. Τί λοιπὸν ἐννοεῖ ἡ προτέρα διαγωγή των; Τὸ μυστήριον ταχέως ἐξηγήθη· ἐνῷ ὠδήγουν τὸν Ἀγγλον ὁπίσω εἰς τὴν λέμβον του, ἐφανέρωσαν εἰς αὐτὸν ὅτι λεοντόπαρδος τις εἶχε πέσειν εἰς ἕνα τῶν βόθρων των, καὶ ὅτι περὶ αὐτοῦ ἦτον ὁ λόγος ὅτε τοὺς ἤκουσεν ἐνδοθεν τῆς καλύβης. Ἐπέστρεφον δὲ ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅτε ἤκουσαν τὸν κρότον τοῦ πυροδόλου του, καὶ ὁρμήσαντες εἰς τὸ μέρος ὅθεν ὁ ἦχος προήρχετο, ἐπέτυχον νὰ φονεύσωσιν τὴν τίγριν, καὶ νὰ σώσωσιν τὸν καλὸν τοῦ Ἀρθούρ Μακταβῆν.

Οἱ λόγοι τοῦ ψιθυριστοῦ καταπίνονται ἡδέως, καὶ καταβαίνουν ἕως εἰς τὰ ἐνδύμνα τῆς καρδίας.

Εἰς πάντα καιρὸν ἀγαπᾷ ὁ φίλος, καὶ ὁ ἀδελφὸς γεννᾷται διὰ καιρὸν δυστυχίας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ Ἐκατόμπος, 97. Ἡ Πόλις Ἀμβούργον, μετὰ Εἰκονογραφίας, 98. Τὸ Λυκαυγές, 101. Ὁ Ρασσέλας, Κεφ. α'.—λ'. 102. Ὁ Σιδηροῦς Αἰὼν, 104. Σημειώσεις περὶ τῆς Ἱερᾶς Γεωγραφίας, Ἀριθ. 4. 104. Ἐπιρροὴ τῶν Κατακτάσεων τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ Ἑμπόριον, τὴν Φιλολογίαν, τὰ Ἑθνη, καὶ τὴν Θεοσεκίαν τῶν Ἑλλήνων, 107. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, 109. Τὰ Ἀνελπιστά, 111.